

Док у државама западног света социјалне разлике и неједнакости деценијама расту, док пандемијска економска политика те разлике додатно продубљује, социјални бунт је, чини се, потпуно умртвљен. (Покрет „Жутих прслука” у Француској је изузетак, али као да и он полако губи енергију.) Технологија анестезирања је импресивна и за сада је изузетно успешна. Та врста инжењеринга је највидљивија у САД и везана је за пројекат под називом „Црни животу су важни”. Иако су тренутна сукобљавања у САД део предизборне кампање, логика и технологија сукоба превазилазе непосредне политичке потребе тренутка.

Да је реч о пројекту, види се кроз моћну кампању подршке коју тзв. либерални медији дају том покрету, сада већ радикализованом до бесмисла. На другој страни политичког спектра, десни медији такође подстичу конзервативнији део америчког јавног мњења на конфронтацију са покретом БЛМ (енглески акроним за покрет „Црни животи су важни”).

У контексту растућих социјалних и економских неједнакости, сваки сукоб, ма како радикалан био, користан је и добиће подршку центара моћи. Једини услов је да сукоб нема класну димензију, да није уперен против оних који су на врху пирамиде моћи и да не доводи у питање политичко и економско устројство система

У контексту растућих социјалних и економских неједнакости, сваки сукоб, ма како радикалан био, користан је и добиће подршку центара моћи. Једини услов је да сукоб нема класну димензију, да није уперен против оних који су на врху пирамиде моћи и да не доводи у питање политичко и економско устројство система.

Није случајно да социјални протести, попут протеста „Жутих прслука”, имају много мање публицитета од политичких протеста у Хонгконгу. Није случајно ни да за жестоке социјалне сукобе у Чилеу (у којима је било и мртвих) готово да нико није чуо, док за

политичке сукобе у Венецуели знају сви. Важно је да се социјалне побуне, тамо где се појаве, сакрију и маргинализују како се инфекција не би ширила

У том квазиреволуционарном амбијенту „сви сужњи које мори глад” сукобљаваће се међусобно, доживљавајући једни друге као кривце за тешку ситуацију у којој живе. Реч је о рату свих против свих – на дну социјалне пирамиде. Увек ће ту бити и честитих ентузијаста који не разумеју логику игре и који верују како клечањем и извикивањем парола служе хуманом циљу. Та неартикулисана бука и повремена театаралност неће променити ништа. Рушење историјских споменика или обијање и пљачкање радњи неће ни за јоту поправити позицију црне популације, већ ће само продубити јаз између „белих” и „црних”. Уместо да се радикализује класна борба, додатно се заоштравају расни конфликти, а друштво се непрекидно држи у таквој врсти креиране тензије.

Неспоран је атавистички расизам америчког друштва. Неспорна је бруталност америчке полиције. Неспорно је, мада заборављено, да је и правосудни систем дискриминаторан према своји „небелим” грађанима. Још мање је спорно да тужни положај великог дела црначке популације има корене у дубокој прошлости и да се тај положај споро мења. Црни део популације може добити истинску шансу само када се послушно интегрише у

естаблишмент, када се одрекне „својих”, и када покаже, попут бившег председника Обаме, да је изнутра сасвим „бео”.

Фундаментални проблем америчког друштва одавно није у вези само с положајем једне расне групе, већ пре свега с положајем огромног броја сиромашних грађана Америке, без обзира на њихову боју коже. (Исто важи и за остале делове света где се класни сукоби неутралишу и трансформишу у бесмислене сукобе некакве друге врсте.)

Као и увек, кључну улогу имају најутицајнији медији, кроз чије очи гледамо свет и који сликају стварност по мери интереса оних који их плаћају. Није случајно да социјални протести, попут протеста „Жутих прслука”, имају много мање публицитета од политичких протеста у Хонгконгу. Није случајно ни да за жестоке социјалне сукобе у Чилеу (у којима је било и мртвих) готово да нико није чуо, док за политичке сукобе у Венецуели знају сви. Важно је да се социјалне побуне, тамо где се појаве, сакрију и маргинализују како се инфекција не би ширила.

Једини стварни, велики сукоб јесте онај између малог броја оних који имају и армије оних који немају. Све друго је само шмира и социјална обмана, која не може трајати у бескрај и која пре или касније може измаћи контроли. „Интернационала” је данас актуелна исто колико је била и крајем 19. века

Како би се социјалне тензије контролисале, кључно је да незадовољство не добије политичку артикулацију, која је данас могућа само кроз парламентарне партије. Социјално незадовољство нема ко да каналише (бар не смислено и конструктивно), будући да су све истински леве партије или уништене или трансформисане у гротескне карикатуре. Ангажман нове левице своди се пре свега на родну политику и на екологију. Те партије имају функцију да блокирају политички простор и да не допусте стварање странака с јасним социјалним програмом и политичким профилем.

Некоме ко је алергичан на кованицу „класни сукоб” свакако ће засметати тај демодирани марксистички рецидив који се провлачи кроз текст. То неће променити чињеницу да сви фундаментални конфликти проистичу из сиромаштва и беде. Једини стварни, велики сукоб јесте онај између малог броја оних који имају и армије оних који немају. Све друго је само шмира и социјална обмана, која не може трајати у бескрај и која пре или касније може измаћи контроли. „Интернационала” је данас актуелна исто колико је била и крајем

19. века.

(Аутор је економиста)

(Политика)